

МИРЈАНА ДРАГИЋ ЛЕХНЕР

ИЗЛОЖБА СЛИКА И ЦРТЕЖА

ЊИХ НЕ СМЕМО ЗАБОРАВИТИ

6-18.09.2017.

ОТВАРАЊЕ У 19 ЧАСОВА

ГАЛЕРИЈА СКЦ, НОВИ БЕОГРАД, ЗОРАНА ЂИНЂИЋА 152/А

МИРЈАНА ЛЕХНЕР ДРАГИЋ

Уметност је жива материја, увек нова, динамична, стваралачка уз откривање човека и света. Откривање се догађа кроз лични начин сликања и осећања. Ако се уметност темељи на опажању и доживљају, циклус „Њих не смео (не можемо) заборавити“ Мирјане Лехнер – Драгић, се темељи на незабораву. Бити ослобођен прошлости, значи бити ослобођен потребе за идентитетом, а то је оно што Мира не жели. Тада траг сећања који је похрањен у нашем уму, Мира активира кроз значајне ликове, додељујући им безвремени одраз светлости и моћи..

За инспирацију узима жене које су обележиле српску историју; од песникиња, болничарки, ратних сликара, композитора, научница и све их поставља на пијадестал, у исту раван. Са изузетним поштовањем прилази сваком лицу и снажна порука коју ликови носе, за Миру је примарни уметнички израз али и извор стваралачке снаге.

Кроз брижљиво проучавање њихових биографија, смишљено и складно приступа композицијама где допушта да приказани ликови ненаметљиво господаре њом, а не обрнуто.

И поред обиља сензација, мноштва ликова и исписаног текста, успева да нам наметне толико потребну топлину, сводећи их на хармонске целине. Осећајни садржај прожима цртеж оловком као и уљане слике, које поступно наговештавају егзодус јеврејског народа, који на крају сажима у „Кладовском транспорту“. Отворена питања са којима нас суочава ни једног момента не угрожавају уметничко-креативну подлогу којом суверено влада. Било којом техником да се служи, слику претвара у духовни простор где се прихватање порука не може одвојити од есенцијалне стварности, а то је да је Мирјана Драгић Лехнер, одличан цртач.

Љиљана Суботић, историчарка уметности

САВЕТ ГАЛЕРИЈЕ

ЖЕЉКО ЂУРОВИЋ

ВЕСНА ТОДОРОВИЋ

МИЛАНА ВЕИНОВИЋ

ЉИЉАНА СУБОТИЋ

Мирјана Лехнер-Драгић, јеврејско-српска уметница, рођена је 1936. у Београду. Академију примењених уметности /графички одсек/, завршила је 1963. у класи професора Михајла Петрова. По завршетку студија бави се илустровањем, опремом књига /посебно за децу/, ликовно-педагошким радом и сликањем. Написала је један део и илустровала књигу "Сан између слике и речи" у сарадњи са песникињом Иваном Миланковом..

Статус слободног уметника стиче 1965. Члан је УЛУПУДС-а од 1970. Добила је награду за животно дело УЛУПУДС-а, за стваралаштво дуго више од педесет година. Имала је 55 самосталних изложби, учествовала на низ групних изложби и колонија у земљи и иностранству /Израел, Грчка, Француска, Бугарска.../

Мирјана Драгић Лехнер добитница је више годишњих награда УЛУПУДС-а. Познати је борац за очување животне средине.

Најзначајнији циклуси-изложбе:

"Постер за дечију собу"- Мало позориште Ташмајдан, 1973, Змајеве дечије игре, Нови Сад и Тјентиште, 1974,

Учешће на међународној изложби "Биос у новом миленијуму", у Атини, 1988 /као једини сликар-представник на ту тему/,

Изложба на еколошку тему "И ту је прошао човек", Библиотека града Београда, 1991, Народни музеј у Бору, 1993,

"Чипке моје тетке", Историјски јеврејски музеј 1994, галерија "Сингидунум", у Београду, 2002.

"Синагога као уметничко наслеђе", Народни музеј у Зрењанину, 2006,

"Сарајевска хагада као инспирација", СКЦ Нови Београд, 2008, Народни музеј у Ужицу, 2009, Народни музеј -галерија Синагога у Нишу, 2011.

Члан је "Бен Ури" галерије, при Јеврејском музеју у Лондону, од 1995,

Слике су јој у бројним музејима, галеријама, приватним збиркама у земљи и иностранству.

СЛИКАРСКИ СВЕТ И СЛИКАРСКО ПИСМО МИРЈАНЕ ЛЕХНЕР-ДРАГИЋ

Самобитност сликарског света Мирјане Лехнер - Драгић присутна је на нивоу поетике, и поред тога што се до сада нико није бавио том одликом њеног ликовног израза, ова констатација апсолутно стоји. Ово можемо прихватити као непосредну тврђу да је субјективна тежња сликарке, заправо објективан резултат поетичности - мелодијског типа у њеном сликарском изразу. Уметница не достиже нит херметичности, која је за неке сликаре њене генерације само циљ, нити до философске концептуалности у оквиру свог ликовног света.

Ако прихватимо већ утврђену у научној литератури двојну поделу симбола на универзалне и индивидуалне, треба да истакнемо једну суштинску дихотомију ликовног израза госпође Лехнер на линiji концепталност - сугестивност. Универзални симбол којим се служи наша уметница повезан је са њеном неком идејом, по својој структури близак алегорији. Вишезначност симбола које она користи у свом ликовном свету најчешће је повезана са сугестивном надређеношћу која има за циљ особену емоционалну атмосферу. Смисао овог сликарства и комплетност ликовног израза госпође Лехнер у целовитом његовом поимању (уље, темпера, акварел, гваши техника, графика, сценографија, дизајн...) остаје неоткривена до краја, али као замена тога, она зрачи непролазном лепотом једног неизрецивог и топлог осећања.

Комуникативна функција њеног ликовног писма добија свој приоритет у сопственој лирици сопствених симбола који се утапају у њен ликовни израз и на посматрача утичу евокативно и истичу своју способност да изазивају силне осећаје.

Анализом поетике ликовног израза Мирјане Лехнер Драгић без сумње доказујемо да се у њој разликују три различата слоја - неоромантичарски, лично симболички и модернистички - који се налазе у сложеној равнотежи и са нагласком на једног од три симбола у оквиру конкретног ликовног израза, само њој знатом. То је дијалектика нарочито осећајна, када она почиње да гради поетику слике.

И без потребе да рестаурирамо застарело и истрошено, што је карактеристика многих ликовних критичара, треба да истакнемо једну истину, да је ликовно стваралаштво и уметнички израз госпође Лехнер у целини једна органска етапа у развоју ње као уметнице, али и у српском и јеврејском сликарству данас, која са својим великим и значајним остварењима доприноси снажењу српског и јеврејског ликовног израза и представља њен самосвојни улог у светском ликовном писму, изразу и свету.

Академик проф. др Бранко Ристић